

'Onder de Boschboom'

Zachtjes kauwen

Ieder van ons droomt weleens van een betere wereld, en dat we zelf ook wat beter in elkaar zouden steken. En dat er niet meer zo iets bestond als puberteit, zodat er nergens meer glas lag op straat, of bloeddruppeltjes. Dat er geen agenten meer nodig waren, rechtbanken, advocaten. Dat alle bierbrouwers en drugshandelaren een mooi vak gingen leren.

Ook onze gemeenteraadsleden dromen op gezette tijden van een betere wereld, en vooral in het voorjaar komen er verheven gedachten opzetten. Dan willen ze ons bijvoorbeeld bevrijden van onze eenzaamheid. Dat gaat dan zo. Plotseling komen twee raadsleden – laten we zeggen Anne en Priscilla – met een schrikwekkend cijfer: achter de Bossche voordeuren zouden zich 11.000 eenzamen schuilhouden, ongeveer acht procent van de bevolking. Er moeten hulpverleners worden getraind die meteen kunnen zeggen: 'Kijk, zie je dat gordijntje daar bewegen? Daar zit er weer een!' Ook andere raadsleden mengen zich nu in de discussie, ze verklaren dat de hulpverlener voortaan altijd de eenzaamheid moet meenemen in het intakegesprek. Maar, zo voegen ze er waarschuwend aan toe, de hulpverlener heeft te weinig tijd. De voorzitter van de vergadering buigt op zo'n moment weemoedig het hoofd en mompelt: nu komt de steunkous. En jawel, Priscilla grijpt met beide handen naar de microfoon, en met verhitte wangen roept ze: 'Meneer Tuitjes heeft gelijk, hulpverleners hebben maar één minuut om iemand een steunkous aan te trekken, en dat is niet genoeg om ook nog eens de eenzaamheid mee te nemen.' Weer een ander raadslid – Van Zullegem – vindt dat je ervoor moet zorgen dat er mensen om de eenzamen heen gaan staan. Het schijnt ook, zegt hij, dat je eenzame mensen vaak al herkent aan een beperking: dat ze bijvoorbeeld allergisch zijn voor poezen of meloenen, of voor mannen met snorren. Of dat ze bang zijn in de lift.

Zo kabbelt de vergadering voort, totdat iemand zijn twijfel uitspreekt over dat cijfer van 11.000. Dat klopt niet. Het percentage van acht procent heeft alleen betrekking op Bosschenaren tussen de achttien en vijfentachtig. Want tot je achttiende kun je maar beter met je huiswerk bezig zijn, eenzaamheid komt later wel. En mensen boven de vijfentachtig mogen blij zijn dat ze zo oud zijn geworden. Nou, dat willen Anne en Priscilla weleens uitgezocht zien. Want zij weten gewoon, en dat weten ze van de mensen in het veld, dat er heel veel eenzaamheid is overal. En dan wordt wel gezegd: Den Bosch is de gezelligste stad van het zuiden, maar die eenzamen merken daar niets van.

De voorzitter richt zich nu langzaam op, drukt ferm zijn brilletje op de neus en kijkt tevreden naar zijn mensen. Elk jaar, zo denkt hij bij zichzelf, moet je ze een paar avonden zachtjes laten kauwen op een mooie gedachte, dat is goed voor het moreel. Maar nu zou hij toch graag even vaderlijk in zijn handen klappen, en roepen: 'Voor dit jaar is het weer welletjes, dames en heren, aan de slag!'

André Beks

Cultuurhistorische Vereniging De Boschboom biedt columnisten een podium om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Belangstellenden kunnen zich voor meer informatie wenden tot het secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of www.boschboom.nl